

Sygn. akt VIII AKa 68/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 czerwca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Michał Lasota (spr.)

sędziowie SA Izabela Szumniak

SA Przemysław Filipkowskiego

Protokolant Agata Adamczewska

przy udziale prokuratora Artura Rogowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie 17 czerwca 2024 r. sprawy

S. W. (1), s. S. i J. z d. D., ur. (...) w J., oskarżonego z art. 258 § 1 i § 3 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 12 stycznia 2024 r.,

sygn. akt VIII K 252/22

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w całości;

1. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami za to postępowanie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 68/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 12 stycznia 2024 r. w sprawie VIII K 252/22.	
1.1. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.1. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.1. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.1. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.1. Ustalenie faktów				

1.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.1. Ocena dowodów				
1.1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>2. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Wyrok został wydany przez nienależycie obsadzony Sąd I instancji, albowiem w składzie orzekającym zasiadał asesor sądowy mianowany na swoje stanowisko w wadliwej procedurze nominacyjnej przed organem niespełniającym konstytucyjnych wymogów stawianych Krajowej Radzie Sądownictwa, wskutek czego zachodzi wobec wyroku bezwzględna przyczyna uchylecia orzeczenia określona w art. 439 § 1 pkt 2 kpk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Stopień niezasadności powyższego zarzutu jest oczywisty, a jego wysłowanie o tyle błędne, że sędzia referent w Sądzie Okręgowym w Warszawie, z racji pozycji ustrojowej tego Sądu, nie mogła być asesorem sądowym.</p> <p>Przechodząc jednak do merytorycznej oceny zarzutu, przypomnieć trzeba przede wszystkim, że zgodnie z art. 8 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, to właśnie Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, więc Konstytucja stanowi zasadniczy normatywny punkt odniesienia, w zakresie ustrojowym, a tego dotyczy przecież również zagadnienie inwestytury sędziowskiej.</p> <p>Jak wyżej wskazano, Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, zatem określa też jednoznacznie pozostałe źródła prawa powszechnie</p>		

obowiązującego, w art. 87 i art. 234, a określenie to ma charakter pełny i zamknięty. Zatem, o normatywnym statusie sędziów trafne wywody wyprowadzić można jedynie z Konstytucji, ewentualnie z innych źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Takie wywody nie mogą być oparte, jakby tego chciał apelujący, na poszczególnych judykatach, czy to polskich Sądów, czy zewnętrznych Trybunałów.

Wyjątek stanowią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, które to, zgodnie z art. 190 ust. 1 samej Konstytucji, mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Baczyć jednak trzeba na ustrojową rolę Trybunału Konstytucyjnego, który niekiedy trafnie określany jest jako jedynie tak zwany "negatywny prawodawca", skutkiem bowiem jego orzeczeń może być przecież tylko zmniejszenie ogólnej

liczby norm w polskim porządku prawnym, a to poprzez stwierdzenie, że badana norma jest niezgodna ze wzorcem konstytucyjnym.

Sądy, w tym Sąd Najwyższy, nie mogą więc skutecznie uzurpować sobie "władzy prawotwórczej". Rzeczą Sądów, w zakresie normatywnym, mogą być jedynie rozumowania wykładnicze.

Obrońca powołał się, uzasadniając swoje rozważania, przede wszystkim, na uchwałę Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. w sprawie BSA I-4110-1/2020.

Uchwała ta budzi wątpliwości także w piśmiennictwie, z racji trybu procedowania i treści uchwały (por. A. Dziergawka, Glosa do uchwały SN z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, Kwartalnik Sądowy Apelacji Gdańskiej, Nr 1-2, rok 2020).

Trafnie dostrzeżono więc przede wszystkim, że

uchwała ta cechuje się tak zwaną "nowością normatywną", w związku z czym poddano normy z tej uchwały kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który orzekł, w wyroku z 20 kwietnia 2020 r. w sprawie U 2/20, że normy te są niezgodne ze wzorcami konstytucyjnymi, eliminując w ten sposób uchwałę Sądu Najwyższego, w tym zawarte w niej normy o charakterze ogólnym, z polskiego porządku prawnego.

Także więc i inne orzeczenia Sądu Najwyższego nie mogą mieć doniosłości normatywnej, a stanowią co najwyżej wyraz błędnych przekonań o ustrojowej konstrukcji porządku prawnego, a z całą pewnością, jako pozbawione waloru aktu prawnego powszechnie obowiązującego, nie mogą oddziaływać wiążąco na inne organy w innych postępowaniach, przede wszystkim Sądy powszechne. Dotyczy to także

uchwały Sąd
Najwyższego z 2
czerwca 2022 r. w
sprawie I KZP 2/22.

Jeśli zaś
potraktować
orzeczenia Sądu
Najwyższego
prawidłowo, więc
zaliczyć je to tak
zwanych
"materiałów
interpretacyjnych",
to można wskazać
na inną grupę
poglądów,
wysłowionych także
w judykatach Sądu
Najwyższego,
tworzących przez
swą zbieżność linię
orzecniczą, a
zwieńczonych
ostatnio uchwałą z
28 maja 2024 r. w
sprawie I KZP 9/23.

Wówczas to Sąd
Najwyższy wywiódł
trafnie, co warto
przytoczyć in
extenso, że "W
postępowaniu
karnym nie jest
dopuszczalne
badanie ważności
lub skuteczności
aktu ustrojowego
powołania sędziego
przez Prezydenta RP
podjętego w ramach
realizacji wyłącznej
prerogatywy głowy
państwa (art. 179
Konstytucji RP).
Sędzia, wobec
którego stwierdzono
nieprawidłowości w
toku procedury

nominacyjnej, nie jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 kpk".

Jak już wskazano, wartości normatywnej, w znaczeniu normatywności ogólnej, nie może mieć, nie stanowi bowiem źródła prawa powszechnie obowiązującego, przytoczony przez obrońcę wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 22 lipca 2021 r. w sprawie R. przeciwko Polsce.

Dodatkowo zaś, procedując w tym zakresie Trybunał ten wyszedł poza swoje traktatowe uprawnienia i wkroczył na materię zastrzeżoną ewentualnie dla polskiego Trybunału Konstytucyjnego, co spotkało się z prawem przewidzianą odpowiedzią Trybunału Konstytucyjnego.

Otóż, Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z 10 marca 2022 r. w sprawie K 7/21 stwierdził, co warto także przytoczyć in

extenso, że "Art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) w zakresie, w jakim: 1) pojęciem "praw i obowiązków o charakterze cywilnym" obejmuje podmiotowe prawo sędziego do zajmowania funkcji administracyjnej w strukturze sądownictwa powszechnego w polskim systemie prawnym - jest niezgodny z art. 8 ust. 1, art. 89 ust. 1 pkt 2 i art. 176 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, 2) przy ocenie spełnienia warunku "sądu ustanowionego ustawą": a) dopuszcza pomijanie przez Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe przepisów Konstytucji, ustaw oraz wyroków polskiego Trybunału

Konstytucyjnego, b) umożliwia samodzielne kreowanie norm dotyczących procedury nominacyjnej sędziów sądów krajowych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe w procesie wykładni Konwencji - jest niezgodny z art. 89 ust. 1 pkt 2, art. 176 ust. 2, art. 179 w związku z art. 187 ust. 1 w związku z art. 187 ust. 4 oraz z art. 190 ust. 1 Konstytucji, c) upoważnia Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe do dokonywania oceny zgodności z Konstytucją i Konwencją ustaw dotyczących ustroju sądownictwa, właściwości sądów oraz ustawy określającej ustrój, zakres działania, tryb pracy i sposób wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa - jest niezgodny z art. 188 pkt 1 i 2 oraz z art. 190 ust. 1 Konstytucji".

Ponownie podkreślić, więc i przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji

Rzeczypospolitej
Polskiej, orzeczenia
Trybunału
Konstytucyjnego
mają moc
powszechnie
obowiązującą i są
ostateczne.

Przy czym, nie
sposób, z wyżej
podanych przyczyn,
dopatrzyć na
jakichkolwiek
nieprawidłowości w
toku procedury
nominacyjnej sędzi
Sądu Okręgowego w
Warszawie I. S..

Jedynym zresztą
zastrzeżeniem
wobec tej sędzi,
które podnosi
obrońca, to wniosek
Krajowej Rady
Sądownictwa w
składzie
sędziowskim
wybrany przez
Sejm.

Zatem, brak
jakichkolwiek
podstaw, by przyjąć,
jak postuluje to
obrońca, że Sąd
z sędzią Iwoną
Szymańską w
składzie to Sąd
nienależycie
obsadzony.

Przeciwie, bez
wątpienia, wobec
powyższych
wywodów, sędzia
Iwona Szymańska
jest nie tylko
uprawniona i zdolna
do orzekania, nie

<p>podlega też wyłączeniu, a Sąd Okręgowy w Warszawie był Sądem należycie obsadzonym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut okazał się niezasadny, wobec wyżej przedstawionych rozważań. W związku z tym, wniosek z tego zarzutu wynikający, również okazał się niezasadny i to w sposób oczywisty.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z wyjaśnień (w tym złożonych w innych postępowaniach) a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

także depozycji (złożonych w niniejszym postępowaniu) przez M. S. (1), na podstawie których Sąd Okręgowy poczynił szereg ustaleń faktycznych skutkujących przypisaniem winy co do zarzucanych czynów S. W. (1); Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia i depozycje ww. jako logicznie spójne i wewnętrznie niesprzeczne, a przez to wiarygodne podczas gdy należy zwrócić uwagę na to, że:

- M. S. (1) w toku w toku przesłuchania podczas rozprawy w dn. 23.01.2023 r. zeznał, że zarówno oskarżonego jak i jego syna miał widzieć tylko jeden raz - nie poznał ich przy tym osobiście, nie był uczestnikiem rozmów, które prowadził z nimi M. K. (1), a mimo to po upływie ponad dwóch lat od tych zdarzeń był w stanie zidentyfikować

ich wizerunki, a nadto rozróżnić ich między sobą (pomimo dużego podobieństwa w wyglądzie), zaś w złożonych wcześniej - w toku postępowania PK I WZ Ds.21.21 wyjaśnieniach z 26.04.2021 roku wskazał, że (odnośnie syna oskarżonego) nie wiem, czy byłbym go w stanie rozpoznać, bo jak rozmawiał z Czerwieniem, to stał do mnie bokiem) - przez co jego depozycje w tym zakresie (szczegółowe wskazanie na oskarżonego jako osobę, która miała dokonywać ustaleń dot. narkotykowych transakcji) powinny zostać uznane za niewiarygodne;

- M. S. (1) z jednej strony wskazywał, że w warunkach działalności polegającej na handlu narkotykami

ogólnie przyjęte jest nieujawnianie innych zaangażowanych w ten proceder innym zaangażowanym (w szczególności realizujących inny etap obrotu tymi środkami) ze względów bezpieczeństwa, a także w celu ochrony własnej pozycji (prowizja za przekazywane środki), z drugiej zaś strony świadek ten zeznał, że za sprawą postawy M. K. miał znaleźć się w bezpośredniej bliskości oskarżonego, a także M. K. miał przyjeżdżać w jego towarzystwie w okolicy miejsca zamieszkania S. W., skąd odbierać miał rzekomo przeznaczone dla niego narkotyki, a także opowiadać mu o kulisach współpracy dotyczącej transportów narkotyków z

terenu
Królestwa
Hiszpanii, co
łamało ww.
zasady
ostrożności, bez
równoczesnego
wskazania na
jakiegokolwiek
szczególne
okoliczności,
które mogłyby
tłumaczyć
odstąpienie od
zachowania
tych reguł w
relacji między
M. S. a M.
K. (ocena jako
wiarygodnych
tych wyjaśnień i
zeznań jawi się
jako sprzeczna z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego);

- Sąd Okręgowy
uznał za
wiarygodne
wyjaśnienia/
depozycje M.
S. (1), w
ramach których
ten dokonywał
opisu rzekomej
działalności
przestępczej S.
W. (1) (który
miał wg.
świadka
kierować
organizowaniem
transportów
narkotyków z
terenu
Królestwa
Hiszpanii)
pomimo, że z
jednej strony są

to twierdzenia arbitralne, ogólnikowe, a do tego stanowiące informacje odtwórcze (które świadek ten rzekomo uzyskać miał od innych osób zaangażowanych w obrót narkotykami), przez co w znacznym zakresie są one nieweryfikowalne procesowo, z drugiej zaś odpowiadają one w pełni oczekiwaniom organu postępowania przygotowawczego (z którym w ramach nadzwyczajnego złagodzenia kary zdecydował się współpracować ten świadek) przez co nie powinny stanowić dowodu uznanego za wiarygodny, gdyż świadek ogólnikowo podaje o rzekomych informacjach dotyczących oskarżonego w sposób, który spełnia oczekiwania

organu
postępowania
przygotawczego,
tj. (...), w
celu uzyskania
korzystniejszego
rozstrzygnięcia
we własnej
sprawie;

- przez dowolną
a nie swobodną
ocenę dowodów
z wyjaśnień (w
innych
postępowaniach)
a także
depozycji
(złożonych w
niniejszym
postępowaniu)
przez M. S. (1)
w zakresie, w
którym uznał,
że z treści
tych wyjaśnień
z postępowania
PK I WZ
Ds.21.21 wynika
stanowczo, że
amina (płynna
amfetamina),
została
uprzednio
nabyta od
oskarżonego,
podczas gdy w
tym zakresie M.
S. wskazywał
jedynie, że wie,
iż M. K. (1)
(...) ma ją mieć
"od dostawcy
z Jadowa" -
w żadnym zaś
miejscu nie
wskazał wprost
aby wyżej
wymieniony
miał ją nabyć od

	<p>oskarżonego, a nadto wskazuje, iż czasokres, w którym miało dojść do tego nabycia przypadał na czas, kiedy "nie brali jeszcze marihuany z Jadowa", co przeczy aby prawidłowe było ustalenie Sądu Okręgowego, że nabycie owej aminy miało nastąpić od oskarżonego.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W wyrażonym w treści apelacji przekonaniu obrońcy, procesowe oświadczenia wiedzy świadka S. zostały przez Sąd Okręgowy ocenione wadliwie, Sąd ten miał bowiem dokonać dowolnej, nie swobodnej, oceny tego dowodu. Wydaje się więc, że obrońca postuluje, że świadek S. po prostu podał nieprawdę i przez to pomógł skazanego S. W. (1).</p> <p>Zarzut ten jednak nie może być uznany</p>				

za zasadny. Wbrew twierdzeniom z apelacji, ocena tego konkretnego dowodu, ale też i innych przeprowadzonych dowodów, miała charakter oceny swobodnej, zgodnej więc z art. 7 kpk.

Zatem, w tej konkretnej sprawie, Sąd Okręgowy ukształtował swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy obszernie uzasadnił, dlaczego uznaje procesowe depozycje tego świadka za wiarygodne i dlaczego w związku z tym również na ich podstawie, bo nie tylko, rekonstruuje stan faktyczny.

Rozważania te, Sądu meriti, przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku, w całości zasługują na

podzielenie, jako pełne, spójne, logiczne i przez to przekonywujące.

To stanowisko obrońcy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie Sądu I instancji, cechuje się dowolnością, a w tym i wybiórczością. Obrońca wskazał bowiem zasadniczo jedynie na cztery okoliczności, co zostanie omówione poniżej, a co według niego miało w całości dezawuować wiarygodność świadka.

Zaznaczenia i przypomnienia przy tym wymaga, że Sąd odwoławczy nie jest Sądem meriti. Nie jest więc rzeczą tego Sądu powtórna ocena depozycji procesowych świadka. Sąd Apelacyjny bada przecież, w związku z przedstawionym zarzutem, czy Sąd a quo wywiązał się ze swojego obowiązku prawidłowo, więc, czy oceniając dowody z wcześniejszych wyjaśnień w innej sprawie, następnie zeznań, świadka M. S. (1), uczyniono to prawidłowo, zgodnie z art. 7 kpk.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy nie pominął specyficznej sytuacji procesowej świadka, to jest korzystania z dobrodziejstwa instytucji z art. 60 kk. Sąd a quo rozważył wpływ możliwego nadzwyczajnego złagodzenia kary na ewentualną prawdomówność świadka.

Trafnie więc zostało skonstatowane, niejako wbrew wywodom obrońcy z apelacji, że współpraca z organami procesowymi nie prowadzi do nabycia większej skłonności do kłamstwa, bowiem, co też zasługuje na akceptację, sfalsyfikowanie twierdzeń takiego świadka, co najmniej pozbawi go korzyści procesowych.

Po drugie, nie jest też tak, co również zdaje się lansować obrońca w apelacji, że dowód z procesowych oświadczeń wiedzy M. S. (1) to jedyny dowód przemawiający za sprawstwem i za winą skazanego S. W. (1). Z

lektury akt sprawy wynika bowiem jednoznacznie, że także i inne dowody pozostawały w orbicie rozważań Sądu meriti, co zresztą Sąd ten potwierdził w pisemnym uzasadnieniu.

Więc, za Sądem a quo, zwrócić trzeba uwagę, gdyż mogło to niejako umknąć autorowi apelacji, że istotne w sprawie, w kontekście oceny osobowego źródła dowodowego w postaci M. S. (1) są też w szczególności, dokumenty z prowadzonej kontroli operacyjnej, stanowiące sprawozdanie z przeprowadzonych rozmów telefonicznych, jak też te dowody, które dotyczą przewozów z Hiszpanii, w tym ostatniego z przewozów, zakończonego czynnościami funkcjonariuszy.

Zupełnie słusznie zresztą Sąd Okręgowy podsumował, że żaden z pozostałych pojedynczych dowodów nie byłby wystarczający do potwierdzenia relacji M. S.

(1), a dopiero suma tych dowodów powoduje, że relacja ta może być, wbrew wywodom obrońcy, uznana za wiarygodną w pełni.

Trawestując tę trafną konstatację Sądu a quo, może w uzupełnieniu podać, że to właśnie suma przeprowadzonych w toku rozprawy, a następnie ocenionych, dowodów, przemawia stanowczo za sprawstwem i winą skazanego.

Po trzecie, treść zeznań i wyjaśnień świadka M. S. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Została przecież procesowo utrwalona w odpowiednich protokołach, które zalegają w aktach sprawy. Wbrew temu, co twierdzi obrońca, już ta sama treść przekonuje także o wiarygodności.

Więc w szczególności, zastrzeżenia poczynione przez świadka, co do możliwych problemów z rozpoznaniem, nie mogą prowadzić przecież do

jednoznacznego wniosku, że świadek skazanego nie rozpoznał, jak też nie rozróżnił go od jego syna.

Przy tym, na temat zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem świadek wyjaśniał przecież, a to z racji ówczesnej roli procesowej, nie tylko na rozprawie, ale znacznie wcześniej, sam obrońca w zarzucie wskazał na 26 kwietnia 2021 r.

Nie może też budzić wątpliwości podobieństwo skazanego i jego syna. Jednak również nie może budzić wątpliwości możliwość rozróżnienia ich, a to z racji przede wszystkim różnicy wieku.

Oczywistym jest też, że zasadność pewnych reguł ostrożności w pewnych relacjach nie implikuje, że reguły te są zawsze przestrzegane. Tym bardziej więc, jeśli zamiarem świadka byłoby podanie nieprawdy, co sprowadzić musiało by się do przedstawienia wcześniej

<p>przygotowanej wersji, w swojej relacji unikałby tego, na co obrońca zwrócił uwagę w swojej apelacji.</p> <p>Jak też już wyżej jednoznacznie wywiedziono, współpraca z organami postępowania karnego nie implikuje w żadnym razie, że świadek podaje nieprawdę, a nadto, relacja tego świadka znalazła potwierdzenie w innych dowodach.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

która nie będzie rażąco surowa.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Zarzut nie został potwierdzony, co wyżej wykazano. W związku z tym, wynikający z zarzutu wniosek nie może być oceniony inaczej, niż niezasadny.				
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego S. W. (1) za niewiarygodne, w sytuacji gdy ww. oskarżony złożył wyczerpujące wyjaśnienia, w których wskazał na okoliczności rozpoczęcia działalności gospodarczej na terenie Królestwa Hiszpanii, modelu biznesowego działalności, a także kwestii związanej z najmem hali, czy szerzej kulisami współpracy z G. i transportem warzyw i owoców, które</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>to wyjaśnienia Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne w całości z tego względu, iż nie pokrywały się z obranym przez Sąd Okręgowy zapatrywaniem jakoby oskarżony "nie był osobą mylnie posądzoną o popełnianie przestępstw, ale wytrawnym przestępcą, który aktywnie starał się unikać odpowiedzialności karnej"</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd meriti nie obdarzył walorem wiarygodności wyjaśnień skazanego. Nie jest przy tym tak, co wskazał obrońca w zarzucie, że takie postąpienie Sądu a quo wynikało z tego, że treść tych wyjaśnień nie pokrywała się z obranym przez Sąd Okręgowy zapatrywaniem.</p> <p>Przecież dowód z wyjaśnień nie był dowodem jedynym, który podlegał zestawieniu z bliżej</p>				

niesprecyzowanymi,
przede wszystkim
co do ich źródła,
zapatrywaniami.

Taki wniosek, który
jednoznacznie
wynika z treści
ocenianego zarzutu,
nie znajduje żadnego
potwierdzenia w
zebranych materiale
dowodowym.

Nie jest też tak,
że w przedmiocie
wiarygodności
wyjaśnień Sąd
pierwszej instancji
wypowiedział się
tylko poprzez
zestawienie ich
treści z treścią
innych dowodów,
w szczególności dla
skazanego
niekorzystnych, a
przede wszystkim z
treścią dowodu z
zeznań i wyjaśnień
M. S. (1).

W tym miejscu,
wobec treści zarzutu,
w zestawieniu z
uzasadnieniem
apelacji w tym
zakresie, w zasadzie
wystarczające
byłoby odesłanie
do rozważań z
pisemnego
uzasadnienia
wyroku
pierwszoinstancyjnego,
które zasługują na
walor pełnej
akceptacji.
Twierdzenie
obrońcy bowiem

srowadza się do zaprzeczeniu tego, co podał Sąd a quo.

Tymczasem Sąd meriti, czemu dał wyraz pisemnym uzasadnieniu, odwrotnie niż obrońca, w sposób szczegółowy przeanalizował wyjaśnienia skazanego, a następnie z takiej analizy wyprowadził wnioski.

Godzi się jednak wskazać, za Sądem Okręgowym, w szczególności, że skazany nawet nie pamiętał nazwy spółki, którą miał jakoby kupić w Hiszpanii, nie pamiętał też ani nazwy firmy z Polski, ani imienia lub nazwiska mężczyzny, który tę firmę reprezentował, a której w części miał podnając chłodnie w Hiszpanii, że zaprzeczył znajomości z M. K. (1), mimo zarejestrowania w toku kontroli operacyjnej zażyłej rozmowy, że szybko podjął decyzję, mimo wcześniejszych ustaleń i bez konsultacji, o zmianie ziemniaków na cebulę oraz

<p>że mimo rzekomego pobytu przedstawiciela G. w Hiszpanii, często tam latał.</p> <p>Więc, wyjaśnienia skazanego były wewnętrznie niespójne, co w części wyżej zobrazowano, a co w pełni przedstawił Sąd Okręgowy w treści swoich przekonywujących rozważań.</p> <p>Nadto, czego w żaden sposób nie podważał obrońca, wyjaśnienia skazanego były też sprzeczne z istotnymi w sprawie dowodami, co szczegółowo wykazał Sąd meriti.</p> <p>Zatem, ocena, której dokonał Sąd a que, w zakresie wyjaśnień ówczesnego oskarżonego, a obecnie skazanego, była oceną prawidłową, zgodnie z art. 7 kpk.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Jak już wyżej wskazano, wniosek skorelowany jest z zarzutem. Skoro więc zarzut okazał się niezasadny, również niezasadnym jest wniosek.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez błędne przydanie waloru wiarygodności dowodowi z zeznań świadka V. K. w całości, a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

więc również w zakresie, w którym świadek rozpoznał (zidentyfikował) oskarżonego S. W. (1) jako mężczyznę, z którym czynił ustalenia dotyczące transportu 28.06.2021 roku, zaś prawidłowa ocena tego dowodu powinna prowadzić do stwierdzenia, że sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, logiki i wiedzy jest twierdzenie, że jedno lub dwukrotne spotkanie "na żywo", podczas którego w/w. świadek miał widzieć oskarżonego (przy czym podczas jednego z tych spotkań, mężczyzna, którym ma być oskarżony miał twarz zakrytą maską stosowaną w ramach walki z pandemią (...)(...)) było wystarczające, aby ten bez żadnych wątpliwości - stanowczo i spontanicznie - rozpoznał jego wizerunek podczas czynności, które w końcu czerwca 2021 roku prowadzili z nim funkcjonariusze Policji (po przekroczeniu granicy RP).

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Także i oceniając przeprowadzony w postępowaniu dowód z zeznań tego świadka, Sąd uczynił to prawidłowo, w szczególności zgodnie z art. 7 kpk.</p> <p>Według obrońcy, wadliwym było danie wiary świadkowi V. K., w zakresie rozpoznania skazanego, co jest stanowiskiem błędnym.</p> <p>Podnieść trzeba, że świadek ten nie miał żadnego interesu, by podać nieprawdę. W sprawę został bowiem niejako zaangażowany przypadkowo, wykonując po prostu swoją pracę.</p> <p>Przy tym, jak wynika już z treści zarzutu, rozpoznanie odbyło się jeszcze w czerwcu 2021 r. Nadto, wiedzą powszechną jest, że maseczka zakrywa twarz tylko w części, a przecież miało być to nie jedyne spotkanie świadka ze skazanym.</p>		

<p>Nie można też tracić z pola widzenia, co już wielokrotnie podnoszono, że za sprawstwem i winą skazanego przemawia nie jeden z dowodów, a cała ich grupa, wzajemnie ze sobą korespondująca, na co zwrócił już uwagę Sąd a quo.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Skoro zarzut okazał się niezasadny, także i walor niezasadności dotyczyć musi wniosku, jako wynikającego z zarzutu.				
3.5.	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegająca na błędnym uznaniu za nieprzydatny dowodu w (a) postaci opinii daktyloskopijnej, z której wynika, że odciski palców na zabezpieczonych big-bagach z marihuaną nie należą do oskarżonego S. W. (1), a także (b) opinii z zakresu badań biologicznych, która nie wykazała obecności materiału genetycznego S. W. (1) na badanym materiale - folii pochodzącej z opakowań narkotyków - przez co Sąd Okręgowy pominął przy czynieniu ustaleń faktycznych sprawy dowody o szczególnym walorze (opinia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>biegłego) tylko z tego powodu, że nie potwierdzały wersji oskarżyciela, a przeciwnie były korzystne dla oskarżonego S. W..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Trafnie wywiódł Sąd meriti, w pisemnym uzasadnieniu, że opinie, daktyloskopijna i z przebiegu badań biologicznych, choć zasługują na walor rzetelności, zdaniem Sądu a quo w sensie wiarygodności, to nie przemawiają, czy to za sprawstwem, czy za jego brakiem, skazanego.</p> <p>Po pierwsze bowiem, to skazany nie musiał przecież mieć fizycznego kontaktu z workami z marihuaną, tego Sąd Okręgowy przecież nie ustalił.</p> <p>Po drugie, skazany mógł używać po prostu rękawiczek, nawet typu roboczego, gdyby taki kontakt miał, choć, jak wyżej wskazano, nie jest to elementem</p>				

rekonstrukcji stanu faktycznego.

Po trzecie zaś, nawet bezpośredni fizyczny kontakt nie musi prowadzić do pozostawienia śladów daktyloskopijnych, czy biologicznych, co wynika już z wiedzy ogólnej, pozostającej w dyspozycji każdego sędziego, z racji też odebranego wykształcenia.

Przy tym, co nie powinno pozostawać poza polem widzenia, a co Sąd pierwszej instancji ustalił, skazany kierował zorganizowaną grupą przestępczą i także przestępstwo polegające na braniu udziału w wewnątrzspołnotowym nabyciu, przewozie oraz obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, popełnione zostało w ramach działania tej grupy, więc w ramach podziału ról, inna osoba mogła mieć przecież bezpośredni kontakt z workami z zieleń konopi innych niż włókniste.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wyżej wywiedziono, dlaczego zarzut nie może być uznany za zasadny, a przeciwnie, jest niezasadny. Zatem, oczywistą konsekwencją, skoro nie ma podstawy faktycznej lub prawnej, by orzecznictwo ingerować w wyrok poddany ocenie,</p>			

<p>jest uznanie także wniosku za niezasadny.</p>				
<p>3.6.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i pkt 5 kpk a contrario poprzez bezzasadne oddalenie w dn. 10.01.2024 roku wniosków dowodowych obrońcy zmierzających m. in. do:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zobowiązania właściciela chłodni w W. do nadesłania nagrania z kamer monitoringu znajdujących się na terenie nieruchomości z 28.06.2021 r., na okoliczność ustalenia przebiegu załadunku cebuli; • uzyskania od sprzedawcy informacji o jakości cebuli z dn. 28.06.2021 roku; • ponownego przesłuchania świadków T. Ł., A. K., P. C., P. Z., K. K., bowiem 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania;</p> <p>co Sąd Okręgowy błędnie ocenił jako dowody na okoliczności nieistotne lub zmierające do przedłużenia postępowania, podczas gdy przeciwnie, służyć miały dowodzenia o okolicznościach (faktach) wiążących się wprost z przedmiotem orzekania w postępowaniu jurysdykcyjnym, zaś odmowa przeprowadzenia tych dowodów jawi się jako istotne ograniczenie prawa oskarżonego do obrony w znaczeniu materialnym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wnioski dowodowe zostały oddalone przez Sąd meriti zasadnie. Także i Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym analogicznie potraktował tożsame wnioski obrońcy.</p>				

Prawo procesowe w procedowaniu Sądu a quo, nie zostało więc obrażone.

Po pierwsze, przypomnieć trzeba, że worki ze środkami odurzającymi znajdowały się wewnątrz worków z cebulą. Ładowane więc były bezpośrednio te worki, w których była też cebula, a skazany sam podał, że z transportem cebuli to miał do czynienia. Zatem, na ewentualnym zapisie obrazu, widoczne może być tylko to, że worki są ładowane do naczepy, co żadnej wątpliwości nie budzi.

Niejako dodatkowo, po drugie, wnioskowany zapis dotyczyć miał zdarzenia sprzed około 3 lat, co nie pozostaje, uzupełniająco jednak, bez znaczenia, przy ocenie zasadności postąpienia Sądu a quo.

Po trzecie, jak ustalił Sąd Okręgowy, cebula była zepsuta, ale podczas wykonywania czynności już w Polsce. Nie oznacza

to, że cebula w trakcie załadunku także była już zepsuta.

Bez obawy popełnienia błędu można stwierdzić, że mogła to być cebula jeszcze dobrej jakości.

Po czwarte, wskazani świadkowie zostali przesłuchani także przed Sądem, przy tym w części dwukrotnie.

Treściwo ich zeznania dotyczyły czynności, które wykonywali jako funkcjonariusze Policji, co przecieź miało odzwierciedlenie także w wytworzonej dokumentacji procesowej, a znajdującej się w aktach sprawy.

Wówczas, w trakcie obu terminów rozprawy, obecny był skazany, a podczas drugiego terminu, także jego ówczesna obrońca, która została w trybie art. 378 § 3 kpk zobowiązana przez Sąd do udziału w sprawie.

Obecny obrońca ponowił wniosek o przesłuchanie tych świadków, który to wniosek został, co

wskazano, oddalony przez Sąd meriti.

W swoim postanowieniu Sąd ten szeroko odniósł się do ewentualnego konfliktu między ówczesnym oskarżonym a ówczesnym obrońcą, które to rozważania znajdują potwierdzenie w treści protokołu z 1 grudnia 2023 r., a który to ewentualny konflikt jedynie został niejako zaawizowany, poprzez podanie, że taki istnieje.

Przy tym, nie można tracić z pola widzenia, że ówczesna obrońca na tym samym terminie, kiedy to przesłuchiwani byli świadkowie, podejmowała jednak czynności obrończe, o czym również przekonuje treść protokołu rozprawy.

Po piąte, jak już wskazano, świadkami byli funkcjonariusze Policji, którzy w sprawie po prostu wykonywali czynności służbowe, których przebieg został utrwalony procesowo poprzez właściwe dokumenty, które to

<p>dokumenty znajdują się w aktach sprawy.</p> <p>Treści z depozycji tych świadków nie były w żaden sposób kwestionowane, czy też w inny sposób poddawane w wątpliwość. Wprowadzenie więc tych dowodów do procesu, nawet jeśli miało charakter pośredni, z powyższych przyczyn nie mogłoby mieć jakiegokolwiek negatywnego wpływu na treść orzeczenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Normy z art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i pkt 5 kpk nie zostały obrażone. Wnioski dowodowe Sąd Okręgowy oddalił zasadnie, co wyżej wykazano. Zarzut był więc niezasadny, a uchybienie w związku z tym nie zaistniało. Przeto wniosek oceniony musi być też jako niezasadny.				
3.7.	<p>Obraza przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 46 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 170 § 1 oraz art. 370 § 1 kpk, polegająca na zaniechaniu doprowadzenia przez Sąd I-instancji do udziału w sprawie świadka V. K. i poprzestaniu na ujawnieniu depozycji na kartach 518-527 złożonych w toku postępowania przygotowawczego,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>pomimo braku zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 391 § 1 kpk, czym w istocie rażąco naruszono prawo do obrony oskarżonego, jako że depozycje tego świadka były jedynym dowodem jego rzekomej winy, a brak doprowadzenia świadka do udziału w rozprawie głównej należy ocenić jako wadliwy i zaprzeczający zasadzie, że dowód mający stanowić podstawę przypisania odpowiedzialności karnej innej osobie, musi być przeprowadzony w sposób gwarantujący prawo do obrony, w szczególności zaś z poszanowaniem zasady bezpośredniości.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew twierdzeniu obrońcy, świadek brał udział w sprawie. Udział bezpośredni był jedynie na etapie postępowania przygotowawczego.</p>				

Nie oznacza to jednak, że treści wyjaśnień świadka nie wprowadzono w prawidłowy sposób do postępowania jurysdykcyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 391 § 1 kpk, protokoły złożonych poprzednio zeznań świadka można odczytać, w dalszej kolejności uznać za odczytane, także wówczas, gdy świadek przebywa za granicą.

Zatem Sąd a quo był uprawniony do przeprowadzenia dowodu z zeznań tego świadka w sposób pośredni, co też zostało uczynione. Dowód przeprowadzony w ten sposób jest dowodem pełnoprawnym (por. w szczególności wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 6 kwietnia 2023 r. w sprawie II AKa 15/22).

Rzecz jasna, nie można tracić z pola widzenia charakterystyki przeprowadzonego dowodu i jego źródła (por. w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2024

r. w sprawie IV KK 381/23 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1 lutego 2023 r. w sprawie II AKa 336/20).

Więc, świadek V. K., co nie zostało zakwestionowane, przebywał w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, w miejscu bliżej nieokreślonym. Nie można było oczekiwać, na podstawie posiadanych przez Sąd Okręgowych informacji, a wynikających jedynie z maila świadka, że pobyt ten ma charakter zaledwie krótkotrwały.

Co już wyżej zostało omówione, jedyna wątpliwość obrońcy w zakresie oceny tego dowodu dotyczyć mogła możliwości rozpoznania skazanego, zdaniem Sądu Apelacyjnego była to jednak wątpliwość pozorna.

Nadto, z całą pewnością nie było tak, jak stwierdza obrońca, że dowód z zeznań tego świadka to jedyny dowód winy skazanego,

<p>co omówiono już powyżej.</p> <p>Zatem, postąpienie Sądu meriti, w zakresie ocenianym, nie stanowiło obrazy przepisów postępowania, tym bardziej nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia, w znaczeniu wpływu negatywnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.				
Brak uchybienia postulowanego prowadzi do przyjęcia niezasadności zarzutu, a w dalszej kolejności do niezasadności wniosku.				
3.8.	<p>Błąd ustaleń faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżony S. W. (1) w okresie od lipca 2020 roku do 30 czerwca 2021 roku (...) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodziły ustalone i nieustalone osoby (...) mające na celu popełnianie przestępstw związanych z nabyciem oraz obrotem znacznymi ilościami środków odurzających, skutkiem czego Sąd Okręgowy błędnie przypisał oskarżonemu S. W. popełnienie czynów z art. 258 § 1 i § 3 Kodeksu karnego; Ustalenie takie zostało poczynione w braku stanowczych i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>jednoznacznych dowodów wskazujących na to, aby domniemana grupa posiadała wymagany przepisami stopień zorganizowania i więzów organizacyjnych o charakterze trwałym, a nie stanowiła w rzeczywistości luźne powiązanie osób o zmiennym składzie osobowym; W tym zakresie należy wskazać w szczególności na to, że z depozycji M. S. nie wynika jasno, aby S. W. miał kierować organizacją przestępczą, a tylko "organizować transporty narkotyków" wespół z P. W..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>"Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej</p>				

oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów", trafnie wywiódł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 30 października 2023 r. w sprawie VIII AKA 301/23, nawiązując w ten sposób do powszechnie akceptowanych poglądów.

"Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich

mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego", także w pełni zasadnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 17 października 2023 r. w sprawie VIII AKa 205/23, również wpisując się w utrwalone stanowisko.

Sąd Okręgowy istotnie ustalił więc, że skazany w określonym czasie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, a ustalenie to oparł na wyszczególnionych w pisemnym uzasadnieniu dowodach, nie tylko na relacjach M. S. (1).

Przy tym, co wyżej już wskazano, omawiając jeden z poprzednich zarzutów, Sąd meriti prawidłowo ocenił depozycje procesowe tego świadka.

Więc obrońca, w sposób jedynie polemiczny, oparty zaledwie na

fragmencie procesowego oświadczenia wiedzy jednego tylko świadka, próbuje nieskutecznie podważyć ustalenie Sądu a quo, rzecz jasna w zakresie skarżonym.

Fragmentarycznym wywodom obrońcy przeciwstawić trzeba kompletne rozumowanie Sądu Okręgowego, przekonywująco zwerbalizowane w pisemnym uzasadnieniu.

Opierając się na poszczególnych, a uznanych za wiarygodne dowodach, Sąd ten ustalił więc, w sposób niebudzący wątpliwości, że skazany ponad wszelką wątpliwość kierował zorganizowaną grupą przestępczą, popełniając pozostałe przestępstwa także w ramach funkcjonowania tej grupy.

Wskazane przez obrońcę, w treści zarzutu, że skazany miał organizować transporty narkotyków, wpisuje się, wbrew temu, do czego z

<p>pewnością dążył autor apelacji, w klasyczną koncepcję zorganizowanej grupy przestępczej i związanego z tym podziału ról.</p> <p>Również podniesione w uzasadnieniu, że jeden ze świadków musiał udać się do skazanego, gdy przestał funkcjonować komunikator internetowy, wskazuje, wbrew zapewne woli autora środka odwoławczego, na istotne powiązanie organizacyjne.</p> <p>Zaznaczyć trzeba, że obrońca nie zarzucił obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej, a w uzasadnieniu przytoczył dodatkowo jedynie judykaty wyrażające powszechnie aprobowane poglądy na normatywną konstrukcję zorganizowanej grupy przestępczej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Zatem, w zakresie skarżonym również, Sąd prawidłowo zrekonstruował stan faktyczny. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest więc niezasadny, tak samo jak przedstawiony wyżej wniosek, będący prostym następstwem tego zarzutu, ale i poprzednich.</p>				
<p>3.9.</p>	<p>Błąd ustaleń faktycznych, który mógł mieć wpływ na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	<p>treść zaskarżonego wyroku, polegający na dowolnym ustaleniu, że S. W. (1) w okresie od 1.06.2021 roku do 30.06.2021 roku zorganizował przemieszczenie na terytorium Rzeczypospolitej 169,447 kg ziela konopi innego niż włókniste (marihuany), w transporcie którego kierowcą był V. K., podczas gdy oskarżony nie dokonywał samodzielnie załadunku, nie był osobą wyłącznie dysponującą frachtem, a z opinii biegłych (zob. zarzut b.) wynika, że nie miał on sam bezpośredniego kontaktu z ładunkiem narkotyków, skutkiem czego Sąd Okręgowy błędnie przypisał oskarżonemu S. W. popełnienie czynów z pkt II. sentencji wyroku.</p>	# niezasadny		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wyżej przedstawione argumenty o</p>				

charakterze ogólnym, co do błędu w ustaleniach faktycznych, zachowują pełną aktualność także i co do oceny tego zarzutu.

Co już wyżej podnoszono, Sąd prawidłowo przeprowadził i ocenił dowody, w tym dowody z zeznań V. K. i z opinii biegłych.

Wyżej też wskazywano na inne dowody, przemawiające za sprawstwem i winą skazanego, także w zakresie drugiego z przypisanych czynów.

Podnoszone więc w tym zarzucie kwestie mają charakter z punktu widzenia prawidłowych ustaleń faktycznych co najmniej nieistotny.

Skazany przecież nie musiał dokonywać załadunku samodzielnie, w związku z czym nie musiał mieć bezpośredniego kontaktu z ładunkiem, frachtem mogła przecież dysponować też inna osoba.

<p>Przyjęcie więc nawet twierdzeń obrońcy, a to z racji charakteru przypisanego czynu, w tym działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wypełnieniu znamienia brania udziału w wewnątrzspółnotowym nabyciu, przewożeniu oraz obrocie, nie może prowadzić do oczekiwanego przez obrońcę rezultatu, wyrażonego zarzutem, a w konsekwencji wnioskiem.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a także zasądzenie zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy od Skarbu Państwa wg norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

wymierzenie kary, która nie będzie rażąco surowa.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Tak jak i uprzednio, wniosek musiał zostać oceniony jako niezasadny, z tożsamych przyczyn, co wyżej już podano.		
3. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
4. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w		

Warszawie z 12
stycznia 2024 r.
w sprawie VIII K
252/22, w całości.

Związłe o powodach
utrzymania w mocy

Żaden z
postawionych
zarzutów nie został
potwierdzony, co
szczegółowo
wykazano powyżej,
w związku z
czym Sąd Apelacyjny
nie był uprawniony
do jakiegokolwiek
orzeczniczej
ingerencji w wyrok
Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny
badał też z urzędu,
zarówno wyrok, jak
i prowadzące do
wyroku
postpowanie, w
zakresie szerszym,
niż granice
zaskarżenia i
podniesione zarzuty,
będąc do tego
uprawnionym, ale
i zobowiązanym,
zgodnie z art. 435
kpk, art. 439 § 1 kpk,
art. 440 kpk i art.
455 kpk.

Także i w tym
szerszym zakresie
Sąd Apelacyjny
nie zidentyfikował
żadnego uchybienia,
którego zaistnienie
dopiero dałoby
podstawę do wyroku

reformatoryjnego lub kasatoryjnego.			
1.1. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.1. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.1. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
5. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Skazanego zwolniono w całości od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami za to		

	<p>postępowanie obciążono Skarb Państwa, zgodnie z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.</p> <p>Rozstrzygnięcie takie jest uzasadnione przede wszystkim prawomocnie już wymierzoną karą łączną 8 lat pozbawienia wolności, co ma bezpośredni wpływ na prognozowaną wysokość dochodów.</p> <p>Nie można także tracić z pola widzenia także wymierzonej grzywny (700 stawek dziennych po 200 zł. każda) oraz orzeczonego przepadku (92.000 zł.) i orzeczonych nawiązek (łącznie 50.000 zł.).</p>	
<p>6. PODPIS</p>		
<p>Michał Lasota Izabela Szumniak Przemysław Filipkowski</p>		

<p>1.1. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca z wyboru adw. M. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 12 stycznia 2024 r. w sprawie VIII K 252/22.		
1.1. 1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.2. 1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.3. 1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana